

Най-после решили на третия денъ да идатъ при орача. да му дадатъ пари и той да имъ разясни разговора.

— Отишли. Намѣрили стареца на нивата пакъ оре.

— А бре, дѣдо, — започнали тѣ, — преди нѣколко дни дохождахме при тебе съ единъ другаръ, нашъ приятель. Той те пита тогава нѣкои нѣща и ти му отговаря. Молимъ ти се да ни разяснишъ въпроситѣ и отговоритѣ, защото имаме голѣмъ облогъ съ оня другаръ.

Посуслихналъ се старецътъ и имъ рекълъ:

— Бива, бива, приятели, ама умъ безъ пари не се дава. За всѣки въпросъ и за всѣки отговоръ ще ми платите по сто жълтици, ако искате да научите всичко.

Сбъркали се царскитѣ умници, като чули това. Въртѣли се, шушукали, молили стареца, добре, ама той знаелъ, че тѣ сж пратени отъ царя да ги пооскуби и не остжпвалъ. Видѣли, не видѣли, царскитѣ съветници се съгласили и му наброили по сто жълтици за всѣки въпросъ и отговоръ.

— Слушайте сега да ви кажа, приятели, що ме питаше вашиятъ другаръ. Той ме пита най-напредъ, нѣмамъ ли челядь да ми помага, ами се мжча азъ да ора. Азъ му отговорихъ:

„Имамъ деца, ама сж женски и сж омжжени и помагатъ на мжжетѣ си. Два пжти ме обираха разбойници и още еднажъ се готвятъ да ме обератъ, му рекохъ, защото две щерки омжжихъ и много похарчихъ по тѣхъ и много стока имъ дадохъ. А за другата щерка, що имамъ, трѣбва да харча и по нея, за да я одаря и омжжа. Ето и затова му казахъ, че съмъ кѣсметъ на други“.

— А що ме пита за дветѣ: близо ли съмъ или далече, той ме пита за очитѣ — дали още виждатъ.

— А за трийсетѣ и два що ме пита, то бѣше за жжитѣ ми. Казахъ му, че ми сж останали още само четири.

— А за двата коня що ме пита, пита ме за краката, държатъ ли ме. Азъ му казахъ, че и съ тояга се подирамъ и едвамъ мога да ходя.

— Хайде сега сбогомъ и съ здраве. И кажете на оня, дето ви е пратилъ, че е уменъ човѣкъ и че гжскитѣ, които ми прати, хубаво оскубахъ...

Ал. Спасовъ.